

Sensul iubirii (1960)

Mister de băieți

Ah, din fugă săream sub arțar,
smulgându-i o frunză cu dinții!
(Pieile Roșii, pe sub arțar,
goneau, arătându-și toți dinții!)
Iată lassoul, mâna, atentă,
ochește bizonul de aer...
Ah, din fugă săream sub arțar,
smulgându-i o frunză cu dinții!
(Timp suspendat, ție, copilărie,
văzduhu-ți lingeă talpa și gleznele.)
Cum săreai sub arțar, copilărie,
cu genunchii lângă bărbie și gleznele!...
Iată lassoul, mâna, atentă,
ochește bizonul de aer!

Pe câmpul de piatră

Pe câmpu-ngețat caii mureau, câte unul,
în picioare, cu ochii deschiși, de piatră.
Vântul îi răsturna pe rând, câte unul,
bubuiau pe rând, câte unul,
ca pe-o nesfârșită tobă de piatră.

Eram copil pe-atunci, mi-era frig,
și priveam, clănțanind, picioarele lor paralele,
cu potcoavele-n aer, aburind de frig...
unu, două, trei, patru, număram clănțanind de frig,
picioarele lor paralele.

Nu mă mai gândeam la nimic.
Mama s-a dus la oraș și-o să aducă pâine.
Peste tot e numai zăpadă... cai... și altceva nimic
...patru, cinci, șase, șapte, și altceva nimic.
De-ar veni odată cu pâine!

Dimineață marină

O dungă roșie-n zări se iscase
și plopii, trezindu-se brusc, dinadins
cu umbrele lor melodioase
umerii încă dormind, mi i-au atins.

Mă ridicam din somn ca din mare,
scuturându-mi şuvițele căzute pe frunte, visele,
sprâncenele cristalizate de sare,
abisele.

Va fi o dimineață neobișnuit de lungă,
urcând un soare neobișnuit.
Adânc, lumina-n ape o să-mpungă:
din ochii noștri se va-ntoarce înmiit!

Mă ridicam, scuturându-mi lin undele.
Apele se retrăgeau tăcute, geloase.
Plopii mi-atingeau umerii, tâmplele
cu umbrele lor melodioase.

Cântec de dragoste la marginea mării

Cu gleznele julite, eu te pândesc când treci
printre rocile țărmlui, reci.

Marea se va preface-n păsări străvezii,
câte le-ncap ochii deschiși spre ea,
și vor zbura fâlfâind, când ai să vii,
până-n piscul văzduhului cu o stea.

Vor rămâne prăpăstiile și peșterile goale,
peștii vor plesni aerul prăbușit cu cozile,
stârnind mărgenele domoale
și corzile.

Uite, epava corăbiii lui Simbad marinarul
cu un colț se sprijină-n scoicile cenușii,
cu un vârf înjunghie-n mijloc cleștarul,
peste toate punțile aleargă raci vii.

Îți dăruiesc o stea de mare, un crab și un delfin!
Adu-i în spinare până la nisipuri.
Mă voi preface orb și am să vin
cu brațul întins, să-ți mângâi chipul.

Joc de unu

Lumina surâdea pe ierburi și pe ramuri
cu-ntregul ei alai de foșnete și lamuri
în care îți afunzi uitarea și te pierzi.

La ce-au mai nălucit, în calea mea, mlădie,
și fruntea ta-n zulufi de umbră vie,
și ochii tăi, ca doi paianjeni verzi?...

Cântec de iarnă

Ești atât de frumoasă, iarna!
Câmpul întins pe spate, lângă orizont,
și copacii opriți, din fuga crivățului...
Îmi tremură nămile
și nici o mireasmă,
și nici o boare,
doar mirosul îndepărtat, de gheață,
al soriilor.
Ce limpezi sunt mâinile tale, iarna!
Și nu trece nimeni
doar sorii albi se rotesc liniștit, idolatru
și gândul crește-n cercuri
sonorizând copacii
câte doi,
câte patru.